

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: **H.**, nar., v obci **C.**, naposledy bytom v zahraničí: **C.**, t. č. **PT R.**, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Bratislava, Pivonková 6, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU-2221/PO-Ž/2007 zo dňa 20.11.2007, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 282/2007-35 zo dňa 16. septembra 2009 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 282/2007-35 zo dňa 16. septembra 2009 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-2221/PO-Ž/2007 zo dňa 20.11.2007, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl na území Slovenskej republiky, podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle rozhodol o neudelení doplnkovej

ochrany navrhovateľov a podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle rozhodol, že neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. do Indie.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci, t. j. že navrhovateľom udávaný dôvod žiadosti nie je dôvodom pre udelenie azylu.

K námietke navrhovateľa, že v rozhodnutí absentuje akékoľvek odôvodnenie jeho výrokov, teda, že je nezrozumiteľné a nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, krajský súd uviedol, že odporca opísal stav veci, zistený tak v aktuálnom azylovom konaní, ako aj v konaní z roku 2005. Odporca pritom poukázal na rozpory v identite navrhovateľa, ako aj na rozpory, týkajúce sa údajov o príčine smrti jeho otca. Uviedol zdroje informácií o krajine pôvodu, ako aj ich obsah, relevantný pre jednotlivé výroky rozhodnutia.

K výroku o neudelení azylu krajský súd poukázal na to, že odporca citoval zákonné predpoklady udelenia azylu a poukázal na povinnosť navrhovateľa prezentovať – preukázať tvrdenia. Konštatoval, že navrhovateľ svoje tvrdenia nepodložil žiadnymi dôkazmi a ani neavizoval ich existenciu. Odporca dôvodil, že navrhovateľ nevyužil možnosť vyhľadania prípadnej ochrany u indických štátnych orgánov, podobne ako nevyužil možnosť vnútroštátneho presídlenia. Odporca uviedol, že navrhovateľ nepreukázal opodstatnenosť svojich obáv a ani perzekúciu z dôvodov taxatívne vymedzených v zákone o azyle. Podľa krajského súdu odôvodnenie tohto výroku je postačujúce na identifikovanie dôvodov neudelenia azylu.

Nad rámec namietanej vady odôvodnenia, krajský súd poukázal na skutočnosť, že obava z reakcií rodičov dievčaťa, s ktorým sa navrhovateľ priatelil, resp. z potrestania navrhovateľa za organizovanie brachiálneho (vykonávaného rukou) útoku na brata jeho priateľky a spôsobenie mu zranení nemôže byť dôvodom udelenia azylu, nakoľko v tomto prípade absentuje prvok perzekúcie.

Odporca podľa krajského súdu postupoval správne, ak po zvážení skutkového stavu nenašiel ani dôvod pre udelenie doplnkovej ochrany navrhovateľovi podľa § 13a zákona o azyle, preto dôvodne nepovažoval navrhovateľove dôvody za dôvody, pre ktoré by bol navrhovateľ v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia

v zmysle § 2 písm. f/ zákona o azyle. Krajský súd zdôraznil, že odporca výrok o neposkytnutí doplnkovej ochrany ako aj o neexistencii prekážok administratívneho vyhostenia navrhovateľa odôvodnil zrozumiteľným a dostatočným spôsobom v zmysle § 47 ods. 3 Správneho poriadku.

Na základe uvedeného krajský súd rozhodnutie odporcu, ktorým navrhovateľovi neudelil azyl a rozhodol o neposkytnutí doplnkovej ochrany a o neexistencii prekážok jeho administratívneho vyhostenia ako rozhodnutie vydané v súlade so zákonom potvrdil.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom namietal, že naďalej trvá na to, že v rozhodnutí odporcu absentuje zrozumiteľné odôvodnenie výroku o neudelení azylu, absentuje akákoľvek správna úvaha, ktorou sa odporca riadil pri posudzovaní jeho žiadosti o azyl. Odporcovi vyčítal, že rozhodnutie postavil výlučne na informáciách o krajine pôvodu všeobecného charakteru bez akejkoľvek spojitosti s definíciou utečenca. Podľa navrhovateľa, odporca mal predovšetkým posúdiť, či jeho problémy s príbuznými priateľky je možné podradiť pod jeden z dôvodov v zákona o azyl a ak nie, bolo potrebné uviesť správnu úvahu odporcu ako aj relevantné informácie o krajine pôvodu, ktoré by mohli jeho tvrdenia potvrdiť alebo vyvrátiť.

Na základe uvedeného navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že rozsudok krajského súdu navrhol ako vecne správny potvrdiť. Nestotožnil sa s tvrdením navrhovateľa, že bol prenasledovaný z dôvodov uvedených v § 8 zákona o azyle. Po vyhodnotení dostupných správ o krajine pôvodu nebolo podľa odporcu preukázané, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený vážnemu bezpráviu tak, ako to ustanovuje zákon o azyle. Odporca poukázal pritom na skutočnosť, že sa jedná o druhú žiadosť navrhovateľa o azyl, pričom predchádzajúce rozhodnutie odporcu boli potvrdené rozsudkom krajského súdu, odvolanie navrhovateľa bolo Najvyšším súdom odmietnuté ako oneskorene podané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23. februára 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 8 písm. a/ zákona o azyle a (v znení účinnom do 31.12.2007) ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných **alebo** náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd (písm. b/).

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí (ods. 1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13c ods. 1 ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu, nepredlíži doplnkovú ochranu alebo zruší doplnkovú ochranu, okrem zrušenia doplnkovej ochrany podľa § 15b ods. 1 písm. d), vo výroku rozhodnutia tiež uvedie, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu. 9a)

Podľa § 58 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený.

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť

štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (ods. 2).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR, o neposkytnutí doplnkovej a o neexistencii prekážok jeho administratívneho vyhostenia podľa osobitného zákona, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa, a obsahom správ o krajine pôvodu (Správa o dodržiavaní ľudských práv v Indii za roky 2005,2006, ako aj príručky MV VB o Indii z apríla 2002, Správa Human Rights Watch z januára 2007, články z tlače: Trend z 7.9.2005-„India spletá sociálnu sieť“, Britské listy – Prinesú voľby pre miliardu ľudí zmenu“, informácie z internetovej stránky www.indianembassy.sk), z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu a bezpečnostné riziko prípadného návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Ako vyplynulo z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 8.11.2007 navrhovateľ uviedol, že dôvodom jeho žiadosti o azyl je, že chce zostať na Slovensku, nechce sa vrátiť do Indie. Poukázal na to, že už v predchádzajúcom azylovom konaní uvádzal, že mal rodinné problémy, mal priateľku, ktorej rodičia nesúhlasili s týmto vzťahom, a preto sa obáva jej rodičov. Uviedol, že to je jediný dôvod žiadosti, ale okrem toho, chce ostať na Slovensku, aby mohol pracovať a chce tu zostať žiť. Na otázku prečo v predchádzajúcom konaní uvádzal inú identitu, odpovedal, že mal strach, počul od priateľa, že ak by vedeli jeho skutočné meno a dátum narodenia, mohol by byť deportovaný do Indie, tak na radu prevádzča uviedol iné meno a iný dátum narodenia. Na otázku prečo uviedol iné okolnosti o svojom otcovi, matke a rodine, odpovedal, že si myslel, že keď uvedie iné údaje rodine, bude to pre neho ľahšie.

Odporca v rozhodnutí, ktorým neudelil navrhovateľovi azyl, poukázal na to, že v jeho prípade nebola preukázaná opodstatnenosť obáv z prenasledovania v zmysle zákona o azyle, nakoľko v danom prípade absentuje samotný prvok prenasledovania, tak aj pôvodca prenasledovania. Odporca pritom vychádzal z vyjadrení navrhovateľa, ktorý potvrdil, že nemal žiadne problémy s políciou, armádou či inými oficiálnymi orgánmi štátu. Odporca poukázal na to, že navrhovateľ v predchádzajúcom azylovom konaní vystupoval pod inou identitou, uvádzal iné informácie o svojej rodine s cieľom získať výhodnejšie postavenie pri rozhodovaní o jeho žiadosti. Všetky tieto skutočnosti mali podľa odporcu v kontexte posudzovania jeho opakovanej žiadosti o udelenie azylu svoju vypovedaciu hodnotu.

Vzhľadom k tomu, že neboli naplnené dôvody pre udelenie azylu, odporca skúmal, či navrhovateľ spĺňa podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany v zmysle zákona o azyle.

Podľa odporcu ani jedna z možností vážneho bezprávia ustanovených zákonom o azyle sa u navrhovateľa nepreukázala ani nepotvrdila. Zo správy Amnesty International za rok 2006 vyplynulo, že v Indii je trest smrti pozastavený. Odporca uviedol, že z výpovede navrhovateľa vyplynulo, že nebolo nikdy proti nemu vedené trestné konanie, nebol väznený, zatknutý a nemal žiadne problémy so štátnymi orgánmi, nebol vystavený mučeniu, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trest. Na základe uvedeného dospel odporca navrhovateľovi doplnkovú ochranu neposkytol.

Odporca odôvodnil rozhodnutie o neexistencii prekážok administratívneho vyhostenia navrhovateľa do krajiny pôvodu s odkazom navrhovateľom prezentované dôvody jeho obáv z návratu do krajiny a na správy o krajine pôvodu nepreukázaním existencie prekážok administratívneho vyhostenia v zmysle § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov.

Odporca v rozhodnutí popisuje spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu navrhovateľa s odkazom na zdroje informácií, z ktorých informácie čerpal.

Je teda zrejme z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca

vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a § 10 zákona o azyle, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodit', že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Primárnym dôvodom neudelenia azylu navrhovateľovi bolo nesplnenie relevantných podmienok pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle. S takýmto záverom bolo potrebné súhlasiť. Navrhovateľ požiadal o udelenie azylu z dôvodu obavy zo strany rodiny priateľky, ktorá nesúhlasila s ich vzťahom. Odporca venoval tomuto dôvodu náležitú pozornosť a vykonal dokazovanie okrem výsluchu navrhovateľa obsahom správ o krajine pôvodu, ktorých podstatnú časť v rozhodnutí s uvedením zdrojov aj uviedol.

Krajský súd sa rovnako zaoberal všetkými námietkami obsiahnutými v opravnom prostriedku a rovnako aj dôvodom, pre ktorý požiadal navrhovateľ o azyl.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými ako aj právnymi závermi krajského súdu, ktorý vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil z čoho vyvodil svoj záver zhodný so záverom odporcu o to, že navrhovateľ nepreukázal opodstatnenosť obáv z prenasledovania z dôvodov taxatívne vymedzených v zákona o azyle.

K vysloveným záverom krajského súdu nemá odvolací súd žiadne námietky a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Nad rámec vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že za prenasledovanie v zmysle § 8 zákona o azyle je nutné považovať len také ohrozenie života či slobody, ktoré je trpené, podporované či prevádzané štátnou mocou, pričom problémy so súkromnými osobami nemôžu byť dôvodom pre udelenie azylu, pokiaľ politický systém v krajine pôvodu dáva občanom možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi.

Táto skutočnosť nebola v konaní o udelenie azylu vyvrátená, preto i za predpokladu, že tvrdenia navrhovateľa o obavách zo strany rodiny priateľky, ktorá nesúhlasila s ich vzťahom by bola pravdivá, neboli odvolacie námietky navrhovateľa dôvodné, pretože navrhovateľ nepreukázal, že štátne orgány mu odopreli poskytnúť pomoc potom, ako sa na ne so žiadosťou o ochranu obrátil. Navrhovateľ sa podľa vlastných vyjadrení na štátne orgány totiž vôbec neobrátil.

Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z ktorých je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci nebolo ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Rovnako sa stotožnil s názorom krajského súdu, podľa ktorého odporca správne vyhodnotil neexistenciu skutočností, ktoré by podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. predstavovali prekážku jeho administratívneho vyhostenia bránili návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu a s poukazom na správnosť tohto výroku, rozhodnutie odporcu považoval za zákonné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto považoval odvolacie námietky navrhovateľa ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci odporcom za nedôvodné.

Rozhodnutie odporcu o neudelení azylu, o neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutie o neexistencii prekážok jeho administratívneho vyhostenia bolo potrebné považovať za zákonné, preto odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 23. februára 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Lubica Kavivanovová